

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/167/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719010115
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2719010115.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného E. I., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 6T/40/2019-468 zo dňa 09.09.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.09.2021 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného E. I., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Skalica č. k. 6T/40/2019-468 zo dňa 09.09.2020 bol obžalovaný E. I., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom Q. XXXX/XX, Q., uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 14.09.2017 v čase o 13:40 hod. v priestoroch areálu podniku Schaeffler Skalica spol. s r.o., ul. Dr. Schaefflera, Skalica, na účelovej neverejnej komunikácii nachádzajúcej sa za výrobnou halou G03, nákladným motorovým vozidlom - skriňovou dodávkou zn. Peugeot Boxer, pri cúvaní v smere od vrátnice k miestu určeného pre výklad tovaru, sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke, nedbal na zvýšenú opatnosť voči chodcom, ktorí sa v tom čase pohybovali po ceste a nezaistil bezpečné cúvanie pomocou spôsobilých a náležite poučenej osoby, pričom narazil zadnou časťou vozidla do P. P. zamestnanca Schaeffler Skalica spol. s r. o., ktorý sa v danom čase pohyboval pešo po účelovej neverejnej komunikácii, a v dôsledku nárazu vozidla do tváre a tela poškodeného, tento spadol tvárou na zem, kde mu ešte kolesom zadnej nápravy vozidla prešiel po ľavej spodnej končatine, v reakcii na náraz zastavil vozidlo, zaradil prevodový stupeň a s nákladným vozidlom sa pohol smerom dopredu a tak opäť prešiel P. P. kolesom zadnej nápravy po tej istej ľavej spodnej končatine, v dôsledku čoho poškodenému P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., L. Z. XXXX/XX spôsobil zranenia, a to pomliaždenie hlavy a chrbta, ľavého bedra a oboch dolných končatín, početné odierky na tvári a oboch dolných končatín, kompletne prerušenie šľachového úponu musculus supraspinatus a infraspinatus, hematómy a odreniny na ľavej nohe, opuch a rozsiahly defekt na distálnej strane ľavého stehna mediálne s nekrózou, ktorá postihla kožu a podkožie a defekt menšieho rozsahu v oblasti mediálneho maleolu, ktoré si vyžiadali liečenie aj pracovnú neschopnosť po dobu od 14.09.2017 do 31.08.2018, počas ktorej závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodeného.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere jeden rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní jeden rok. Zároveň obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na jeden rok.

O náhrade škody rozhodol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodených P. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. Z. XXXX/XX, Q.; Sociálna poisťovňa, pobočka Senica, Hollého 1219, Senica, IČO: 30807484, a Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., Einsteinova 25, Bratislava, IČO: 35942436, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 468-476.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Skalica podal dňa 02.04.2019 na Okresný súd Skalica obžalobu č. Pv 225/18/2206-30 na obžalovaného E. I. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona na skutkovom základe obžaloby.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného, prečítaním výpovede poškodených, prečítaním znaleckého posudku znalca Ing. Lisého, znaleckého posudku znalca Doc. MUDr. Luďka Vrtíka CSc., ako aj zápisnice o jeho výsluchu, oboznámením s odborným vyjadrením znalca MUDr. Mariána Pamulu a MUDr. Rybníkárovej, ako listinnými dôkazmi (náčrt miesta nehody s fotodokumentáciou, zápis o dychovej skúške, lekárske správy, evidenčná karta vozidla, záznam o registrovanom pracovnom úraze, správy a vyjadrením spoločnosti Schaeffler Skalica, dopravno- prevádzkový poriadok ILS, kolaudačné rozhodnutie, organizácia dopravy, záznamy o školení, oznam o poisťnej udalosti, záznam o pracovnom úraze). Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že obžalovaný poškodenému z nebanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona a to tým, že na účelovej neverejnej komunikácii nachádzajúcej sa za výrobnou halou G03 v priestoroch areálu podniku Schaeffler Skalica spol. s r.o., nákladným motorovým vozidlom - skriňovou dodávkou zn. Peugeot Boxer, pri cúvaní v smere od vrátnice k miestu určeného pre výklad tovaru, sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke, nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom, ktorí sa v tom čase pohybovali po ceste a nezaistil bezpečné cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby, pričom narazil zadnou časťou vozidla do poškodeného, ktorý sa v danom čase pohyboval pešo po tejto účelovej neverejnej komunikácii, a v dôsledku nárazu vozidla do tváre a tela poškodeného, tento spadol tvárou na zem, kde mu ešte kolesom zadnej nápravy vozidla prešiel po ľavej spodnej končatine, v reakcii na náraz zastavil vozidlo, zaradil prevodový stupeň a s nákladným vozidlom sa pohol smerom dopredu a tak opäť prešiel poškodenému kolesom zadnej nápravy po tej istej ľavej spodnej končatine, v dôsledku čoho poškodenému spôsobil zranenia, ktoré si vyžiadali liečenie aj pracovnú neschopnosť po dobu od 14.09.2017 do 31.08.2018, počas ktorej závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodeného. Okresný súd obhajobu obžalovaného spočívajúcu v tom, že obžalovaný neporušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, nakoľko účelové neverejné komunikácie v uzatvorených objektoch sú v súkromnoprávnom režime, neprijal. Na odôvodnenie odmietnutia obhajoby obžalovaného uviedol, že cestnou premávkou sa rozumie užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií vodičmi vozidiel a chodcami. Teda užívanie aj účelových komunikácií bez rozdielu, či sa jedná o verejné alebo neverejné účelové komunikácie. Ak by mal zákonodarca na mysli vylúčiť z pôsobnosti zákona o cestnej premávke neverejné účelové komunikácie, tak by explicitne uviedol, že cestnou premávkou sa rozumie užívanie len verejných účelových komunikácií. Navyše, v dopravno-prevádzkovom poriadku ILS a organizácii dopravy je uvedené, že vodič je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky a platné právne predpisy. Okresný súd neprijal ani tú obhajobu, ktorou obžalovaný poukazoval na to, že svojím konaním neporušil pravidlá cestnej premávky, nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu, počínal si obozretne, dostatočne sa venoval vedeniu vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke, dbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom, pri cúvaní zvolil nižšiu rýchlosť a zapol výstražné blikanie smerovkami. Bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že obžalovaný nemal cúvať na danej komunikácii a už vôbec nie za danej situácie. Obžalovaný sa rozhodol cúvať na komunikácii v dobe (13,40 hod.) kedy sa menili zmeny v podniku a na komunikácii bola vysoká frekvencia chodcov. Dokonca samotný obžalovaný priznal, že tam bolo strašne veľa chodcov, odhadom 20 až 30 ľudí. Všetci boli na ceste, nikto z nich sa nenachádzal na chodníku, len väčšina z nich prechádzala bližšie k chodníku. Samotný obžalovaný uviedol, že je to tam nebezpečné, niektorí chodci uhnú a niektorí nie. Obžalovaný ani nepočkal, kým chodci prejdú, nakoľko ho už čakal kolega. Obžalovaný teda nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom, ktorí sa v tom čase už pohybovali po ceste. Ak už sa na komunikácii chodec nachádza (pozn. poškodený bol na komunikácii oveľa skôr než obžalovaný s vozidlom), tak je povinnosťou vodiča dbať na zvýšenú opatrnosť voči chodcom (§ 4 ods. 1 písm. e/ Zákona o cestnej premávke) a mal minimálne počkať, kým poškodený prejde. Nebral na chodcov ohľad a spoliehal sa, že

títo mu uhnú. Napriek nebezpečnej situácii v cestnej premávke, ktorej si bol obžalovaný vedomý, tento cúval a to s vozidlom (skriňovou dodávkou), kde mal výrazne obmedzené výhľadové pomery. Vozidlo nebolo vybavené kamerou na cúvanie, ani zadnými senzormi na cúvanie, dokonca ani signalizačným zariadením pri cúvaní. Vozidlo bolo vybavené len ľavým a pravým spätným zrkadlom, nemal k dispozícii ani spätné stredové zrkadlo, keďže sa jednalo o skriňovú karosériu. Obžalovaný poškodeného vidieť mal a mohol. Obžalovaný cúval 50 m, kým prišlo k zrážke, samotný obžalovaný priznal, že cúval asi 40 m. Zo znaleckého posudku znalca Ing. Jaroslava Lisého z odboru cestná doprava je zrejmé, že obžalovaný cúval viac ako 50 m. Ďalej zo znaleckého posudku vyplýva, že obžalovaný mohol vidieť poškodeného vo vzdialenosti 17,18 m a väčšej od zadnej časti vozidla, keďže poškodený sa pohyboval v 1/3 šírky vozidla. Poškodený sa celú dobu pohyboval po komunikácii pri ľavej strane (pri betónovom oplotení), pričom obžalovaný cúval 50 m, až kým prišlo k nárazu. Teda obžalovaný poškodeného mohol vidieť a na neho reagovať (vo vzdialenosti od začiatku cúvania 50 m až po hraničných 17,18 m, kedy sa mu poškodený stratil v spätnom zrkadle), ak by sa plne venoval vedeniu vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke (§ 4 ods. 1 písm. c) Zákona o cestnej premávke). Bolo povinnosťou obžalovaného, ak už sa rozhodol cúvať, zaistiť si bezpečné cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby, keďže to vyžadovali okolnosti, najmä nedostatočný rozhľad (§ 22 ods. 3 Zákona o cestnej premávke). Obžalovaný tak neučil a porušil aj túto dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom. Nakoniec sa okresný súd nestotožnil ani s obranou obžalovaného o zavinení poškodeného na dopravnej nehode, keď poškodený sa v čase nehody nachádzal na ceste, na ktorej nemal čo robiť. Je pravdou, že poškodený ako chodec mohol a mal využiť chodník, ktorý mal k dispozícii, toto pochybenie chodca však nebolo príčinou nehody. Je potrebné zdôrazniť, že poškodený ako aj ostatní chodci sa na komunikácii nachádzali, resp. sa po nej pohybovali oveľa skôr, než tam obžalovaný prišiel s vozidlom. V danej veci nešlo o prípad kedy by poškodený ako chodec vytvoril pre obžalovaného ako vodiča náhlu, neočakávanú, nepredvídateľnú prekážku. Poškodený nevyvolal nebezpečnú situáciu v cestnej premávke. Práve naopak, už keď sa poškodený nachádzal na komunikácii (na ktorej bol oveľa skôr než obžalovaný), bolo povinnosťou obžalovaného dbať na zvýšenú opatrnosť. Zhrnúc dokazovanie možno konštatovať, že obžalovaný sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke, ani nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom, ktorí sa v tom čase už pohybovali po ceste, ani si nezaistil bezpečné cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby, keďže si to vyžadovali okolnosti, čím ako vodič porušil pravidlá cestnej premávky podľa ustanovení § 4 ods. 1 písm. c), e), a § 22 ods. 3 Zákona o cestnej premávke. Okresný súd čiastočne modifikoval skutkovú vetu oproti obžalobe, kde bolo uvedené, že obžalovaný porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. g) Zákona o cestnej premávke. Vzhľadom k tomu, že vodič cúval, porušil ustanovenie § 22 ods. 3 Zákona o cestnej premávke. Obžalovaný poškodenému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čo vyplynulo zo znaleckého posudku Doc. MUDr. Luděka Vrtíka, CSc., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia č. 1/2019 zo dňa 28.01.2019. Zranenia, ktoré poškodený utrpel, možno charakterizovať ako ťažké zranenie (PN viac ako 42 dní, dlhotrvajúca bolestivosť, obmedzenie funkčnosti ľavého ramena a ľavej nohy). Zo znaleckého posudku, ale aj výpovede poškodeného mal okresný súd preukázané, že poškodený po úraze chodil každý druhý deň na preväzy, jeho pracovná neschopnosť bola podmienená rozsiahlym defektom na stehne ľavej nohy a v oblasti mediálneho maleolu ľavej nohy, ktorých liečba si vyžadovala dlhší čas. Už len samotné zranenie ľavej nohy presahovalo dobu liečenia 42 kalendárnych dní. Poškodený bol obmedzený v chôdzi, pohybe, šoférovaní a taktiež aj pri spaní v dôsledku bolestivosti, musel chodiť každý deň na preväzy na chirurgickú ambulanciu. Dĺžka PN bola od 14.09.2017 do 01.08.2018, čo sa zhoduje aj s dobou liečenia poškodeného. Poškodený teda utrpel ťažkú ujmu na zdraví s poukazom na § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Trestného zákona, nakoľko zranenia, ktoré v dôsledku nehody utrpel, si vyžiadali liečenie aj pracovnú neschopnosť po dobu od 14.09.2017 do 31.08.2018, počas ktorej závažne ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodeného. Porucha zdravia poškodeného tak trvala dlhší čas. Z hľadiska zavinenia obžalovaný konal formou vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. a) Trestného zákona, pretože si bol vedomý svojich povinností, ktoré má ako vodič motorového vozidla a že ich porušením môže ohroziť zdravie či život účastníkov cestnej premávky, no bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie či ohrozenie nespôsobí. Zároveň skutok spáchal v súvislosti s výkonom povolania, t. j. pri porušení dôležitej povinnosti v zmysle § 138 písm. h) Trestného zákona. Obžalovaný tak svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd pri ukladaní druhu a výmery trestu podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Okresný súd vzal do úvahy to, že obžalovaný porušil viacero povinností uložených mu zákonom, pričom zároveň zohľadnil aj to, že v prípade obžalovaného sa nejednalo o bezohľadnú jazdu a ihneď po nehode sa snažil pomôcť poškodenému, zaujímal sa o jeho zdravotný stav a prejavil ochotu byť mu nápomocný. Na hlavnom pojednávaní skutok oľutoval. Z hľadiska zavinenia obžalovaný konal formou vedomej nedbanlivosti. Obžalovaný bol doposiaľ jedenkrát súdne trestaný, avšak hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Obžalovaný sa dopustil celkom 6 priestupkov na úseku cestnej dopravy, jednalo sa o drobné priestupky riešené blokovými pokutami alebo napomenutím. Okresný súd nezistil žiadnu pofahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť. Vzhľadom na uvedené okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia v trvaní 1 rok, t. j. na samej spodnej hranici trestnej sadzby, výkon ktorého mu súd podmienične odložil a zároveň určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. V danom prípade vzhľadom na osobné pomery obžalovaného nebolo potrebné na nápravu ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody. Súd zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 1 rok, t. j. rovnako na spodnej hranici trestnej sadzby.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré písomne odôvodnil na č. I. 485.

Obžalovaný v odvolaní namieta absenciu naplnenia subjektívnej stránky trestného činu, a to zavinenia vo vzťahu k objektívnej stránke. Je pravdou, že v čase nehody sa na ceste nachádzalo viacero ľudí, títo sa však v bezprostrednej blízkosti auta, keď doň obžalovaný nasadal, nenachádzali a preto začal cúvať. Obžalovaný zapol svetelné výstražné svetlá, čo nasvedčuje tomu, že sa plne venoval riadeniu vozidla a chodcom dával najavo, že cúva. Obžalovaný urobil maximum opatrení, ktoré v danom čase urobiť mohol. Obžalovaný nesadal do auta s vedomím, že za ním sa nachádzajú chodci a spoliehal by sa, že chodci v prípade potreby uskočia. V spätných zrkadlách kontroloval stav cesty a pomaly cúval. To všetko vylučuje nedbanlivostné konanie. Obžalovaný nesúhlasí so záverom súdu o tom, že sa dostatočne nevenoval riadeniu vozidla a sledovaniu cestnej premávky, nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom, ktorí sa v tom čase pohybovali po ceste a nezaistil bezpečné cúvanie pomocou spôsobilých osoby. Obžalovaný sa až po vyhlásení rozsudku dozvedel (od osoby znalej miestne pomery), že na danom mieste nebolo možné otočiť sa s vozidlom, aké v tom čase riadil. Podľa názoru obžalovaného súd obžalovanému za vinu kladie zákonné konanie, pričom uprednostňuje nezákonné konanie iných osôb (chodcov). Zvýšenú opatrnosť voči chodcom je potrebné skúmať len s ohľadom na výkon jazdy. Zvýšenú opatrnosť voči chodcom nemožno stotožňovať s upustením od jazdy, t. j. zákonom povoleného konania. Nestotožňuje sa s tvrdením súdu o potrebe pribratia spôsobilých osoby k cúvaniu, pretože pokiaľ by vodič na obojsmernej ceste mal potrebovať tretiu osobu, nemal by byť držiteľom vodičského oprávnenia. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané to, čo tvrdil okresný súd, a síce že obžalovaný ako vodič poškodeného videl a napriek tomu v jazde pokračoval. Akonáhle obžalovaný pocítil náraz, reagoval tak, že sa pohl dopredu, pretože predpokladal náraz do oplotenia. Vzhľadom na rušivý priebeh jazdy obžalovaný reagoval tak, akoby reagoval každý, a to pohybom vozidla vpred. Obžalovaný si je vedomý následku, od počiatku svoje konanie ľutuje, zároveň je presvedčený, že nenesie subjektívnu zodpovednosť za zrážku. Sústredil sa na cúvanie, nikoho za sebou nespozoroval. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia bagatelizuje správanie sa poškodeného, ktorému zároveň neprpisuje žiadny podiel na zrážke. Ďalej poukazuje na princíp tzv. obmedzenej dôvery v dopravu. Kým obžalovaný vykonával svoje právo dovoleným spôsobom, poškodený konal protiprávne, keď sa pohyboval po ceste, teda na mieste, kde nemal byť. Takýto záver učinil aj znalec Ing. Jaroslav Lisý, ktorý v znaleckom posudku uviedol, že poškodenému nič nebránilo, aby išiel po chodníku, tak ako mal. Svojou výpoveďou poškodený preukázal, že opakovane a sústavne porušoval svoje povinnosti chodca ísť po riadnom chodníku a na presun zásadne používa cestu, kde sa správa tak, že nevenuje pozornosť premávke. Obžalovaný má za to, že hlavným vinníkom nehody je práve poškodený, ktorý svojou chôdzou vytvoril obžalovanému náhlu prekážku, ktorú obžalovaný nemohol vidieť. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného oslobodil spod obžaloby.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 07.09.2021 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil obžalovaný a jeho obhajca, a tiež poškodení, ktorí svoju neprítomnosť riadne ospravedlnili a požiadali o vykonanie verejného zasadnutia v ich neprítomnosti. Senát odvolacieho súdu rozhodol, že verejné zasadnutie sa vykoná v ich neprítomnosti, pretože na takýto postup boli splnené podmienky. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovaného, odpisom z Registra

trestov na obžalovaného, a tiež podstatným obsahom spisu. Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Vzhľadom na dostatočné a náležite vykonané dokazovanie okresným súdom, dôsledné vysporiadanie sa s obhajobou obžalovaného prezentovanou počas prvostupňového konania a tiež precízne odôvodnenie napadnutého rozsudku, odvolací súd odkazuje na správnosť skutkových ako aj právnych záverov okresného súdu, bez potreby ich ďalšieho opakovania. V dôsledku uvedeného sa odvolací súd sústreďí len na odvolacie námietky obžalovaného, z ktorých mimo iného vyplýva, že ide o totožné skutočnosti, ktoré obžalovaný prezentoval už v konaní pred okresným súdom a v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti.

Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Podľa § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, vodič je povinný dbať na zvýšenú opatrnosť voči cyklistom a chodcom, najmä deťom, osobám so zdravotným postihnutím, osobitne voči osobám, ktoré používajú bielu palicu, a starým osobám.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, vodič nesmie pri cúvaní ohroziť ostatných účastníkov cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, ak to vyžadujú okolnosti, najmä nedostatočný rozhľad, vodič je povinný zaistiť bezpečné otáčanie alebo cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby.

Podľa § 22 ods. 4 písm. a) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, vodič sa nesmie otáčať a nesmie cúvať na neprehľadných alebo na inak nebezpečných miestach, najmä v neprehľadnej zákrute a v jej tesnej blízkosti, pred neprehľadným vrcholom stúpania cesty, na ňom a za ním.

Vo vzťahu k absencii zavinenia obžalovaného vo vzťahu k objektívnej stránke trestného činu odvolací súd poukazuje na to, že podľa podanej obžaloby obžalovaný sa mal dopustiť skutku právne kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Pre naplnenie zákonných pojmových znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu sa vyžaduje, aby zavinenie páchatel'a, v danom prípade vo forme nedbanlivosti, zahŕňalo všetky znaky objektívnej stránky trestného činu, teda protiprávne konanie a v jeho príčinnej súvislosti vzniknutý trestnoprávne relevantný následok. Pre naplnenie obligatórnych pojmových znakov predmetnej skutkovej podstaty je teda potrebné, aby nedbanlivosť páchatel'a (vo vedomej alebo nevedomej forme) spočívala vo vedení motorového vozidla spôsobom, ktorým dôjde k porušeniu ustanovení zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (v tomto prípade sa jednalo o porušenie ustanovení § 4 ods. 1 písm. c), písm. e) v spojení s § 22 ods. 3), bola v priamej príčinnej súvislosti s trestnoprávne relevantným následkom, ktorým je ublíženie na zdraví poškodenej osobe a súčasne kumulatívne, aby sa z hľadiska závažnosti jednalo o

také konanie, ktoré možno kvalifikovať ako porušenie dôležitej povinnosti uloženej zákonom v zmysle § 138 písm. h) Trestného poriadku.

Mieru opatrnosti určuje objektívne a subjektívne hľadisko pri predvídaní ohrozenia (porušenia) záujmu chráneného Trestným zákonom. Objektívne hľadisko miery opatrnosti je upravené dopravnými predpismi na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Napríklad pôjde o bezpečné cúvanie pomocou poučenej osoby. Predpokladom zavinenia vo forme nedbanlivosti je súčasná možnosť a schopnosť konkrétneho páchatela predvídať vznik trestnoprávneho následku (napr. usmrtenie, ublíženie na zdraví). Tým je vymedzené subjektívne hľadisko miery opatrnosti. O zavinenie z nedbanlivosti pôjde vtedy, keď povinnosť (objektívne hľadisko) a možnosť a schopnosť (subjektívne hľadisko) predvídať ohrozenie (porušenie) chráneného záujmu sú dané súčasne. Nedostatok jednej zložky znamená, že uvedený čin obvineného je nezavineným činom.

Aj napriek popieraniam zavinenia obžalovaným je nad pochybnosť jasné, že skutok bol spáchaný formou vedomej nedbanlivosti. Obžalovaný uvedomujúc si, aké povinnosti má pri cúvaní na ceste, kde sa nachádza väčší počet osôb (podľa jeho udania 20-30), v situácii kedy nemal dostatočný rozhľad v dôsledku typovej karosérie vozidla, musel si byť vedomý, že nebezpečným cúvaním bez dostatočného presvedčenia sa o možnosti bezpečne cúvať môže spôsobiť zrážku s chodcom pohybujúcim sa po vozovke, sa bez relevantných dôvodov spoliehal na to, že k zrážke nedôjde.

Obžalovaný už v čase, kedy sa svojím vozidlom dostal na vozovku spozoroval zvýšený počet ľudí, vedel, že v tomto čase (o 13:40 hod) sa v areáli spoločnosti Schaeffler Skalica, s.r.o. menia zmeny, rovnako vedel, že vo vozidle má sťažený výhľad dozadu (skriňový typ vozidla). Aj napriek tomu sa rozhodol cúvať (na obojsmernej ceste), nevenoval dostatočnú pozornosť sledovaniu z jeho pohľadu pravej strany vozidla v mieste, kde sa nachádzalo oplotenie a kde aj narazil do poškodeného, pri cúvaní si nezabezpečil prítomnosť tretej osoby, ktorá by monitorovala a signalizovala možnosť cúvania, v dôsledku čoho došlo k zrážke s poškodeným. Obžalovaný zrejme sledoval situáciu na jeho ľavej strane, kde videl väčší počet kráčajúcich ľudí, sám uviedol, že sa pokúsil cúvať po pravej strane popri múriku, čo korešponduje s tým, že poškodeného zrazil práve na pravej strane (ktorej nevenoval žiadnu pozornosť). Nemožno sa stotožniť s tým, že poškodeného nemal možnosť vidieť, pretože z kamerového záznamu vyplýva, že obžalovaný cúval približne 50 m, pričom pri vzdialenosti najmenej približne 17 m mal možnosť poškodeného v spätnom zrkadle vidieť, pretože tento sa nachádzal približne v 1/3 šírky vozidla. Obžalovaný sa pri cúvaní obmedzil na zapnutie výstražných svetiel a pozorovaniu ľavej strany cesty, čím dostatočne nesledoval situáciu na vozovke, aj napriek väčšiemu počtu ľudí. Sám obžalovaný uviedol, že zrážka s chodcom bola otázkou času, t.j. mal vedomosť o nebezpečnosti na vozovke, čo následne potvrdil aj tým, keď uvádzal, že niekto uhne, niekto nie. Tým sa zjavne spoliehal na to, že pokiaľ s vozidlom cúva, chodci sú povinní reagovať na pohyb vozidla „uhnutím“, avšak opak je pravdou. Je to práve vodič, ktorý je povinný dbať na zvýšenú pozornosť chodcov ako slabšieho a bezbrannejšieho účastníka cestnej premávky. Zbaviť viny obžalovaného by v tomto prípade mohlo len to, ak by poškodený vytvoril obžalovanému takú náhlu a nepredvídateľnú prekážku, na ktorú by aj napriek všetkému úsilíu obžalovaný nemohol včas zareagovať. To však nebol tento prípad.

Odvolací súd v danej veci nemal pochybnosti o tom, že zranenia, ktoré poškodený pri dopravnej nehode utrpel, mali povahu ublíženia na zdraví v zmysle § 123 ods. 2, ods. 3 písm. i) a § 124 ods. 4 Trestného zákona, nakoľko ako to vyplývalo z produkovaných listinných dôkazov a znaleckých posudkov (Znalecký posudok č. 050/18 zo dňa 25.5.2018 znalca MUDr. Mariána Pamulu a Znalecký posudok č. 1/2019 zo dňa 28.1.2019 znalca Doc. MUDr. Ľudka Vrtíka, CSc.), odborného vyjadrenia všeobecnej lekárky MUDr. P. J.. U poškodeného si spôsobené zranenie objektívne vyžiadali lekárske vyšetrenie a ošetrovanie, počas ktorých bol nie iba na krátky čas sťažený jeho obvyklý spôsob života. Poškodený sa zo zranení zotavoval takmer rok, práceneschopný bol v čase od 14.9.2017 do 31.8.2018, následky nesie dodnes v podobe polovičného invalidného dôchodku.

Obžalovaný sa nesprávne domnieva, že sa mu dáva za vinu dovolené konanie - cúvanie. Na tomto mieste odvolací súd dáva do pozornosti, že cúvanie ako spôsob vedenia motorového vozidla je dovoleným, nie však bez akýchkoľvek obmedzení a povinností. Zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke jasne definuje, aké povinnosti má vodič pri cúvaní, pričom práve ich nedodržanie je konaním, ktoré sa obžalovanému dáva za vinu. Tieto povinnosti vyplývajú z vyššie citovaných ustanovení § 22 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z., na ktoré v podrobnosti odkazuje odvolací súd.

V tejto súvislosti neobstojí ani ďalšia námietka, a to poukaz na zavinenie poškodeného. Obžalovaný mal zvoliť správny smer jazdy s následným otočením sa a vrátením na miesto odovzdania vozidla, o to viac, že vozidlo bolo prázdne, cúval len za účelom odovzdania vozidla kolegovi, nie za účelom vykládky resp. naložky tovaru. Obžalovaný cúval s vedomím prítomnosti chodcov na vozovke, spoliehal sa na zvyky ako aj to, že práve chodci budú obozretní a opatrní. Prvotnou príčinou predmetnej dopravnej nehody bolo porušenie dopravných predpisov obžalovaným, ktoré spočívalo v tom, že keď sa rozhodol na ceste cúvať, urobil tak bez toho, aby sa dostatočne presvedčil o bezpečnosti takéhoto úkonu. Pokiaľ by aj mal poškodený na vzniknutej zrážke zavinenie, k uvedenému odvolací súd poukazuje na závery rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého skutočnosť, že iná osoba porušila predpisy o premávke na pozemných komunikáciách a vlastným zavinením vytvorila nebezpečnú situáciu, neospravedlňuje vodiča, ak aj on sám porušil povinnosť vozidlo stále ovládať a konať tak, aby doprava nebola ohrozená. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tz 28/2002 zo dňa 01.11.2003).

Pokiaľ ide o odkaz obžalovaného na tzv. princíp obmedzenej dôvery v doprave, je síce pravdou, že vodič ako účastník cestnej premávky môže sa spoliehať na to, že ostatní účastníci cestnej premávky budú dodržiavať pravidlá cestnej premávky, pokiaľ z konkrétnych okolností nebude vyplývať opak. Tento princíp však okrem vyššie uvedeného zároveň vyjadruje premisu, aby aj vodič rešpektujúci dopravné predpisy adekvátne reagoval na porušenia pravidiel cestnej premávky zo strany iného účastníka cestnej premávky, ktoré vníma a to tak, aby minimalizoval, prípadne sa úplne vyhol kolíznej situácii. Kolíznej situácii sa môže vyhnúť tak, že spomalí, zastaví vozidlo, či inak reaguje na porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany iných účastníkov. Konanie poškodeného, ktoré je v rozpore s pravidlami cestnej premávky, automaticky nevylučuje trestnoprávnu zodpovednosť vodiča motorového vozidla, ktorý sám porušuje pravidlá cestnej premávky. Z uvedeného je zrejmé, že aj v prípade spoluzavinenia poškodeného táto skutočnosť nijako nezbavuje viny vodiča, ktorý rovnako a v tomto prípade dokonca závažnejšie porušil pravidlá cestnej premávky. Ani táto námietka obžalovaného nemôže obstáť.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti tak možno jednoznačne konštatovať, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a to porušením dôležitej povinnosti (ako vodiča motorového vozidla) v zmysle § 138 písm. h) Trestného zákona.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu-rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Podľa § 34 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 61 ods. 1 Trestného zákona trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Odvolačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom okresného súdu o nezistení poľahčujúcich ako aj priťažujúcich okolností na strane obžalovaného, preto bolo nutné vychádzať z trestnej sadzby podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona v rozmedzí 1 rok až 5 rokov. V prospech obžalovaného vyznieva to, že doposiaľ nebol súdne trestaný (na odsúdenie v trestnej veci sp. zn. 1T/75/2001 sa neprihliada, toto odsúdenie je zahladené), od začiatku trestného stíhania riadne spolupracoval s OČTK, na výsluchy pred OČTK ako aj pojednávania pred okresným súdom sa riadne dostavil, ku skutku vypovedal, vyjadril ľútosť nad zraneniami, ktoré utrpel poškodený, ihneď po zrážke poškodenému poskytol prvú pomoc, o zdravotný stav poškodeného sa zaujímal. Pokiaľ ide o osobné pomery obžalovaného, ten je riadne zamestnaný, vedie riadny život, neboli zistené žiadne negatívne charakteristiky na jeho osobu. Na druhej strane však obžalovanému priťažuje to, že svojím konaním porušil viaceré povinnosti, v priestupkovom registri má doposiaľ 6 záznamov riešených blokovými pokutami, resp. napomenutím, a napokon to, že následok spáchania trestného činu spočíval v poškodení zdravia v podobe ťažkej ujmy na zdraví. Poškodený bol počas jedného roka práceneschopný, utrpel závažné zranenia vyžadujúce si dlhodobú liečbu, následky nehody znáša doposiaľ. Poškodenému bol v dôsledku nehody priznaný čiastočný invalidný dôchodok, je obmedzený v pracovnej činnosti.

Aj napriek nesúhlasu obžalovaného však odvolací súd považuje za adekvátny, spôsobenému následku ako aj všetkým okolnostiam spáchania skutku primeraný a zároveň zodpovedajúci prvkom tak generálnej ako aj individuálnej prevencie uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby v trvaní 1 rok. Na tomto mieste je nutné podotknúť, že ide o trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby, t.j. ten najnižší možný trest, ktorý bolo možné obžalovanému uložiť.

Vzhľadom na to, že k spáchaniu skutku došlo v priamej súvislosti s vedením motorového vozidla, nutné bolo tiež obžalovanému uložiť trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, a to rovnako na samej spodnej hranici, t.j. v trvaní 1 rok. Tu je potrebné dodať, že neuloženie tohto druhu trestu páchatelovi, ktorý sa dopustil spáchania trestného činu v súvislosti s porušením povinnosti v cestnej premávke, by malo byť len výnimkou, odôvodnenou mimoriadnymi okolnosťami prípadu a doterajším spôsobom života páchatel'a, napr. s poukazom na osobu páchatel'a (absolútnu bezúhonnosť), uveriteľnú ľútosť, spoluzavinenie poškodeného a pod., čo však v danom prípade nebolo splnené.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento nebol predmetom odvolacieho prieskumu vzhľadom na absenciu odvolacích dôvodov obžalovaného vzťahujúcich sa na správnosť tohto výroku.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

V reakcii na rozsiahle odvolacie námietky podané obžalovaným, odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.